

odlok apelacijskega sodišča ter potrdilo odlok prvega sodca iz teh-le razlogov:

Uvaževaje, da se §. 69. sodnega pravilnika sklicuje na sodni postopnik, v katerem je določeno, kedaj da se smejo zaprositi in dovoliti dalnje eksekutivne stopinje neposredno pri onem sodišči, v čegar okrožji ima se eksekucija izvesti;

uvaževaje, da po §. 347 sodn. postopnika ima se v oziru cenitve in dražbe pri premakljivih stvaréh postopati ravno tako kakor pri nepremakljivih rečeh, ter da sme eksekvent po §. 323 sodn. postopnika cenitev in po tem tacem tudi dražbo nepremakljivega dobra zaprositi pri izpeljavnem sodniku;

uvaževaje, da je bila prva stopinja eksekucije vsled prošnje c. kr. okrajnega sodega logaškega na Sežanščini izvršena — potrdilo je najvišje sodišče prvosodnijski odlok, ter pokončalo odlok apelacijskega sodišča. T.

Dolžnik, kateremu je bilo v rzsodbi na voljo dano, izročiti upniku v določenem času kako stvar, ali pa plačati mu vrednost iste stvari, ne izgubi pravice izbora, če prav ni plačal vrednosti reči v določenem času.

Z rzsodbo od 16. avgusta 1880, št. 4518, je c. kr. okrajni sod vodnjanski mej družim kot pravico spoznal:

1) Tožiteljici Dinki D. pripada v imenu njenega dolžnega deleža po rajncem njenem očetu Ivanu D. šesti del njegove zapuščine, popisane in cenjene v inventarji de pr. 17. oktobra 1873, št. 4856 pod B., s plodovi vred od 16. marca 1873 naprej;

2) vsled tega ima se v 14. dneh pod eksekucijo in po sodnijskej poti razdeliti ostalina pokojnega Ivana D. ter odkazati in odstopiti tožiteljici šestí del iste zapuščine s plodovi vred od 16. marca 1873 do dne, ko jej bode isti delež odkazan: to vse pa le tedaj, ako bi toženec tožiteljici v istem času pod jednako posledico ne plačal vrednosti šestega dela vprašavne zapuščine po sodnjelj cenitvi, s 6 % obrestmi vred od 16. marca 1873 naprej tekočimi.

Ker toženec tožiteljici v odločenem času njenega deleža ni plačal, zaprosila je tožiteljica, da se izvrši rabsodba od 16. avgusta leta 1880, št. 4518, v smislu njenega prvega členska. Ta prošnja je bila uslišana z odlokom od 8. marca, 1881 št. 1235. — Mej tem je pa toženec hotel plačati tožiteljci njeni del v gotovem denarji, in ker ona ni hotela plačila sprejeti, položil je toženec 367 gl. 52 kr. v svobodno tožiteljice razpolaganje s prošnjo, da naj se dovoljena eksekucija začasno ustavi. Tudi to prošnja je c. kr. kotarski sod uslišal in položivši omenjeni znesek v sodnijsko shrambo razpisal je dan, pri katerim naj bi se imelo obravnavati, ako in na koliko se ima dovoljena razdelitev izvršiti.

Tožiteljica misleč, da je toženec, ker jej ni v odločenem času plačal njenega deleža v gotovem denarji, izgubil pravico izbora, ter da je ona vsled tega pridobila pravico lasti do šestega dela zapuščine svojega pokojnega očeta, vložila je torej rekurz proti zadevnemu odloku od 23. marca 1881, št. 1491. Predloživši ta rekurz visocemu c. kr. višjemu sodišču podpiral je prvi sodec svoj odlok s temi razlogi:

Z rabsodbo od 16. avgusta 1880, št. 4518, bil je rekurentinji priznan dolžni delež po njenem ranjcem očetu: ali ob jednom bila je tožencu pridržana pravica, da se sme odtegniti dolžnosti, po katerej je imel odkazati in odstopiti tožiteljici šesti del očetove ostaline s tem, da jej plača vrednost istega dela po sodnej cenitvi s pripadki vred v gotovem denarji. Če prav je bil z navedeno rabsodbo odločen rok 14. dni za izvrševanje take pravice, vender ni bilo z isto rabsodbo izrečeno, da toženec izgubi vprašavno pravico, ako bi se je za časa ne poslužil. Ta pravica izbora ima toliko časa ostati izvršilna, dokler ni rabsodba izvršena z odkazanjem in prodanjem priznanega dolžnega deleža v naturi, in to tem več, ker ima po §. 784 obč. drž. zak. in po dvornem dekretu od 31. januarja 1844, št. 781, nujni dedič pravico, zahtevati svoj nujni delež v gotovem denarji po sodnej cenitvi in ker nima tak dedič nikakeršnih pravic do pojedinih ostaline stvari. Toženec je hotel plačati tožiteljici njeni nujni delež v gotovem denarji, predno je bil tožiteljici dolžni delež v naturi odkazan, ker je ravno v sodišče položil na prosto tožiteljice razpolaganje 367 gl. 52 kr., kateri so bili sprejeti in dejani v sodnijsko shrambo. Obravnava sama pa

bode dokazala, ako bode ta svota zadostovala za pokritje tožiteljčine terjatve ter dokazala, ako in na koliko se bode dovoljena eksekucija izvršiti smela.

C. kr. višje sodišče tržaško potrdilo je z odlokom od 17. junija leta 1881, št. 2134, odlok prvega sodnika iz naslednjih

razlogov:

Uvaževaje, da je z rzsodbo od 16. avgusta 1880, st. 4518, bila tožencu pridržana pravica, da sme plačati rekurentinji vrednost njej priznanega nujnega deleža v denarji, mesto da bi jej izročil v naturi šesti del ostaline rajncega očeta ter da je on tudi s prošnjo od 23. marca 1881, št. 1491, v prosto rekurentinje razpolaganje položil 367 gld. 52 kr., kateri nadomestuje vrednost njenega deleža s pripadki vred;

uvaževaje, da je namen eksekuciji samo ta, da se preskrbi verovniku pokritje njegove terjatve ter da se po tem takem ne more dolžniku zanikati pravica, da ne bi se mogel osvoboditi eksekucije s polagom onega, kar dolžuje, kadar se upnik brani sprejeti ponujeno mu svoto;

uvažavaje, da je bilo zaprošeno in dovoljeno samo začasno ustavljenje razdelitve ostaline pokojnega Ivana D., potrdil je nad sodni dvor prvosodnijski odlok.

T.

Pravda za bleško jezero.

I.

C. kr. finančna prokuratura v Ljubljani vložila je proti gosp. Viktorju Ruard-u, graščaku v Bledu, tožbo de praes. 14. maja leta 1878, št. 3813, ter v njej prosila za naslednjo rzsodbo:

Gospod Viktor Ruard v Bledu, se obsodi, da mora v davčnej občini želeškeje — ležečo, nekultivirano parcelo št. 1095, „bleško jezero,“ katera obsega 254 oralov in 1009 štir. sež. kot „javno blago“ pripoznati, ter dovoliti, da sme c. kr. finančna prokuratura v Ljubljani, države zakonita zastopnica, pri vsled odloka c. kr. deželne sodnije dato 22. junija 1872, št. 3368, od graščine bleške odpisanem in pri kranjskeje deželnej knjigi v zvezku XVIII. na